

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1190/2016
16.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Станић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 525/16 од 03.03.2016. године, на седници одржаној 16.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 525/16 од 03.03.2016. године.

Образложење

Основни суд у Нишу, пресудом П1 1578/14 од 13.11.2015. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се поништи као незаконито решење туженог број ... од 28.03.2014. године, којим је тужиоцу престао радни однос, обавезе тужени да врати тужиоца на рад и призна сва права из рада и на основу рада, као и захтев за накнаду парничних трошкова (став први изреке). Одлучио је и да свака странка сноси своје трошкове поступка (став други изреке).

Апелациони суд у Нишу, пресудом Гж1 525/16 од 03.03.2016. године, одбио је као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Нишу П1 1578/14 од 13.11.2015. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), па је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на радном месту ... у Сектору за опште послове, безбедност и здравље, на основу уговора о раду од 21.12.2004. године, са анексом од 05.12.2013. године, све до 06.03.2014. године, када је тужиоцу отказан уговор о раду, због непоштовања радне дисциплине, сходно члану 179. став 1. тачка 2. и 3. Закона о раду, члана 6. став 1. тачка 6. и тачка 31. и члану 7. став 1. Колективног уговора о утврђивању права, обавеза и одговорности запослених код туженог као и члана 19. тачка 1. и 4. Уговора о раду. Тужиоцу је стављено на терет да је 06.03.2014. године, радећи у смени од 19,00 до 06,00 часова, као ..., на плацу у ..., затечен како на радном месту чита новине, услед чега није приметио присуство радника Службе унутрашње контроле, који су ушли на плац и приближили се просторији у којој је био и што истог дана у свесци евиденције, није за тај дан евидентирао видљиво оштећење на боксу аутобуса ..., који је био паркиран на плацу, већ је унео да је на плацу приликом доласка на рад, затекао између осталих и тај аутобус без видљивих оштећења, на који начин је у свеску унео неистините податке, те да су се у његовим радњама стекли сви елементи повреде радне обавезе и радне дисциплине, које су му стављене на терет, а које су прописане законом, Колективним уговором туженог и уговором о раду. Тужени је доставио тужиоцу упозорење на могућност престанка радног односа због описане повреде радне обавезе и дисциплине. Упозорење је достављено ради давања мишљења самосталном синдикату туженог, који је своје мишљење доставио.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, по оцени овога суда, правилан је закључак нижестепених судова о одбијању тужбеног захтева тужиоца, којим је тражио поништај као незаконитог оспореног решења о престанку радног односа отказом уговора о раду, да се обавезе тужени да врати тужиоца на рад и призна сва права из рада и на основу рада.

У спору из радног односа, суд, законитост оспореног решења цени са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

Према томе, како су утврђене чињенице на којима је засновано оспорено решење и исто донето у складу са законом регулисаним поступком, с обзиром на то да је доношењу оспореног решења претходило упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду у смислу члана 180. Закона о раду („Сл. гласник РС“, бр. 24/05, 61/05, 54/09 и 32/13) и оспорено решење донето на основу одредби члана 179. став 1. тач.2. и 3. Закона о раду, а у вези члана 6. став 1. тачка 31. и члана 7. став 1. Колективног уговора о утврђивању права, обавеза и одговорности код туженог и члана 19. тач. 1. и 4. Уговора о раду, то нису од утицаја на другачију одлуку овог суда наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Наиме, одредбом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, је прописано, да, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то, ако запослени својом кривицом учини

повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. Дакле, у смислу наведене законске одредбе, само повреда радне обавезе чија је квалификација утврђена општим актом или уговором о раду, представља основ за престанак радног односа.

Одредбом члана 6. став 1. Колективног уговора о утврђивању права, обавеза и одговорности запослених код туженог од 28.03.2012. године, је прописано да повреда радне обавезе је неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних обавеза. Према тачки 31, под несавесним и немарним извршавањем радних обавеза сматра се нарочито, уношење неистинитих података у извештаје о раду (путни налог, дневни извештај итд). Одредбом члана 19. став 1. тачка 1. Уговора о раду закљученог између парничних странака 21.12.2004. године, је предвиђено да, послодавац може запосленом да откаже уговор о раду због учињене повреде радне обавезе и то неблаговремено, несавесно и немарно извршавање радних обавеза. Ставом 4. овог члана, када не поштује радну дисциплину, односно када је понашање запосленог такво да не може да настави рад код послодавца.

Полазећи од описаног понашања тужиоца у конкретној ситуацији, за законитост оспореног решења о престанку радног односа отказом уговора о раду, довољно је постојање једног отказног разлога, који представља основ за престанак радног односа и то из одредбе члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду.

При томе, није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду, којом се ревизија одбија као неоснована, већ се тужилац као ревидент упућује на образложење побијане другостепене пресуде, да се непотребно не би понављало, у смислу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

У преосталом делу, ревизијом се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није дозвољен разлог за изјављивање ревизије, на основу одредбе члана 407. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић